

Vzrušující série pro milovnice Harryho Pottera

SCARLET a IVY

Ztracené dvojče

SOPHIE CLEVERLY

SCARLET a IVY

Ztracené dvojče

SCARLET AND IVY: THE LOST TWIN:

Text © Sophie Cleverly Edwards 2014

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Kaderková, 2022

Illustrations © Manuel Šumberac, 2022

Cover illustration © Kate Forrester, 2022

Cover design © HarperCollins Publishers, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2978-4 (pdf)

SCARLET a IVY

Ztracené dvojče

SOPHIE CLEVERLY

*Pro mámu a tátu, díky nimž bylo všechno možné.
Pro Eda: máme se na co těšit.*

Kapitola první

Tohle je příběh o tom, jak jsem se stala svou sestrou.

Ten dopis jsem dostala prvního zří. Pamatuju si to, protože to bylo den po našich třináctých narozeninách. Mých třináctých narozeninách. Prvních, které jsem nestrávila se svým dvojčetem Scarlet.

Jakmile jsem se probudila, zamířila jsem dolů po schodech domu tety Phoebe a přitom vdechovala vůni smažené slaniny. Vzduch už ohřívalo ranní slunce. Mohl to být pěkný den.

Všimla jsem si jí, když jsem se vynořila ze stínu schodiště a vstoupila do sluncem ozářené předsíně. Té obálky, která ležela na kamenné podlaze.

Chvíli jsem si myslela, že by to mohlo být opožděné přání k narozeninám. Jediné přání, které jsem letos dostala, bylo totiž od mojí tety – a při pohledu na to jedno osamělé jméno, které na něm stálo, se mi sevřelo srdce. Když jsem ale obálku zvedla ze země, vypadalo to spíš na dopis.

Scarlet mi ráda posílala tajné zprávy, ale pečetila své dopisy tak nedbale, že by se nejspíš daly otevřít už jen tím, kdyby na ně někdo dýchl. Tento byl zapečetěný pevně a voskem. Otočila jsem ho a uviděla, že je adresován mé tetě. *Měla bych ho otevřít*, pomyslela jsem si. Teta Phoebe proti tomu, abych četla její poštu, nic nenamítala. Vlastně to většinou bylo nutné, protože pokud jsem to neudělala, nechala ji prostě, ať se na chodbě hromadí.

Šla jsem do kuchyně a posadila se na jednu z vratkých židlí. Podívala jsem se na pečeť na obálce zblízka – byla černá a měla na sobě vystouplý otisk vrány sedící na dubu. Pod ní byla tmavým inkoustem vyražena slova „Internátní škola Vranibor“.

Vranibor. Scarletina škola. Ale proč by psali dopis tetě Phoebe?

Vsunula jsem do obálky příborový nůž a otevřela ji.

*Paní Phoebe Gregoryová
Blackbird Cottage
Bramley Hollow
30. srpna, 1935*

*Vážená paní Gregoryová,
píšu Vám, jakožto zákonnému zástupci Ivy Greyové, abych Vás informoval o tom, že vzhledem k nedávným nešťastným událostem se na naší škole uvolnilo pro Vaši neterť Ivy místo. Její rodiče už zaplatili školné v plné výši a měla by tak nastoupit co nejdříve. Bude pro ni vyslána jedna z učitelek a všechny podrobnosti budou upřesněny po jejím příjezdu.*

S pozdravem,

ředitel Edgar Bartoloměj

Upustila jsem dopis, jako bych si o něj popálila prsty. Vážně o smrti mé sestry mluvili jako o „nešťastných událostech“?

Seděla jsem na místě a zírala na to a hlavou se mi honily otázky. Z nějakého důvodu chtěli ve Vraniboru mě – to dvojče, které nebylo dost dobré. Určitě měli stovky jiných holek, kterým by to místo mohli nabídnout. Proč vybrali mě?

V tu chvíli mi došlo, že se libá vůně slaniny proměnila v zápach spáleniny. Vyskočila jsem na nohy a doběhla ke sporáku odhánějíc rukou kouř. Už bylo pozdě, slanina byla na popel.

Teta Phoebe se od vaření musela někam vzdálit. To se stávalo často. Vyhlédla jsem z kuchyňského okna a spatřila ji sedět na lavičce v zahradě s rukama úhledně složenými v klíně a nepřítomným výrazem ve tváři. Tetin manžel umřel ve válce a zanechal za sebou jen pracovnu plnou knih a malou penzi. Teta už nikdy nebyla jako dřív.

Popadla jsem dopis a vyšla ven. Teta nezvedla hlavu, i když mě moje kroky křupající na šterku musely prozradit. Sledovala zlaté rybky v rybníčku. Když připluly k hladině, rozrušily vodu drobnými vlnkami a pak zase odpluly pryč. Jejich zlaté šupiny se třpytily na slunci.

„Teto Phoebe?“

„Ach, Ivy,“ vydechla, mrkla na mě a pak se pohledem vrátila k vodě. „Neviděla jsem tě přicházet, drahá.“

„Přišel ti dopis od –“ začala jsem, ale teta mě přerušila, jako by si ani nevšimla, že jsem něco říkala.

„Scarlet ty ryby milovala, vid'? Pamatuju si, když jste byly malé, klečela u rybníčku a dělala obličej na svůj odraz. Vždycky říkala, že je to jako mít další dvojče, jenom o něco mokřejší.“

Mírně jsem se usmála. *Typická Scarlet*. Dělala si legraci úplně z každého a ze mě nejvíc, ale já si z toho nikdy nic nedělala. Nebo jsem se o to aspoň snažila.

Se Scarlet jsme byly zrcadlová dvojčata. Než jsme se narodily, naše máma si myslela, že bude mít jen jedno dítě, ale pak jsem přišla já – o něco menší a slabší verze mé sestry, ale jinak její dokonale zrcadlový obraz.

Měly jsme stejná mateřská znaménka, jen na opačné straně. Já jsem levák, zatímco Scarlet byla pravák. Manžel tety Phoebe, doktor Gregory, mi jednou řekl, že možná i naše srdce budou naopak. Jsem jako Scarletin odraz, který ožil.

Sedla jsem si na lavičku vedle tety Phoebe. Nepřekvapilo mě, že myslela na Scarlet. Byla všemi oblíbená, odvážná, přidrzlá a společenská. A já jsem byla prostě Ivy. Stydlivá, dotěrná Ivy. Možná jsem byla Scarletin odraz, ale vypadala jsem spíš jako její stín.

„Ach, božíčku, promiň,“ řekla teta Phoebe. „Jen jsem si na ni tak vzpomněla.“

„Já to chápu,“ připustila jsem.

Ale nechápala. Nechápala jsem, proč Scarlet umřela. Nechápala jsem, jak mohl být někdo tak plný života pryč. Nechápala jsem, proč by mi bůh, pokud tam nahoře nějaký byl, přidělil dvojče jen proto, aby mi ho potom zase sebral.

Nebo to, jak se mohl svět jen tak dál točit.

„Přišel ti dopis,“ zopakovala jsem a zamávala s ním na ni.

Teta Phoebe vzhlédla. „Aha? A co se v něm píše?“

„Chtějí, abych nastoupila do Vraniboru. Za Scarlet.“

Vykulila na mě oči. „No teda.“ Odmlčela se. „To je velká pocta. Je to prestižní škola, že?“

Vraniborská škola. Bude to jen pár měsíců zpátky, těsně před začátkem léta, co tam Scarlet umřela.

Řekli nám, že šlo o náhlou horečku – chřipka nebo zápal plic. Něco, co se nedalo předvídat, ani se tomu nedalo zabránit. Moje nevlastní matka mi tohle oznámila nenuceně, jako by o nic nešlo, zatímco já vzlykala, protože mi právě vzali půlku světa.

To místo jsem nikdy nehodlala navštívit. Ani teď, ani nikdy jindy.

Vzhledla jsem k tetě, jejíž jemnou tvář rámovaly prošedivělé hnědé kudrlinky. „A tvůj otec už to od-souhlasil?“ zeptala se.

Povzdechla jsem si. To mu tak bylo podobné. Aby s něčím takovým souhlasil, aniž mi o tom řekl. „Podle toho dopisu jo. Píše se tam, že poplatky byly zaplacen-y v plné výši.“

„No, tak to je rozhodnuto, má drahá,“ řekla teta Phoebe.

Neodpověděla jsem.

„Nechám tě o tom přemýšlet,“ dodala rozjařeně a poplácala mě po noze. Pak odkráčela po zahradní cestičce okolo kadibudky a zeleninového záhonu a jala se vytrhávat plevel. Začala si pro sebe tiše broukat, už byla v jiném světě.

Cítila jsem se bezmocně, jako by mě něco pomalu táhlo k Vraniboru, místu, které jsem viděla jen ve své hlavě, ale i přesto mě naplňovalo strachem.

Možná to nebude tak špatné, snažila jsem se sama sebe přesvědčit. *Nový začátek, noví přátelé.* Konec-konců, Scarlet vždycky říkala, že by si přála, abych se

tam k ní mohla přidat. Svým způsobem bych k ní měla blíž, nebo ne?

Bez varování jsem se rozbřečela a spěšně si utřela slzy z tváří. Co si to namlouvám? Poslední místo na zemi, kde bych teď chtěla být, je to, kde Scarlet... Jen z toho pomyšlení mi prudce bušilo srdce.

Hodila jsem ten hloupý dopis do trávy.

Teta Phoebe vzhlédla a v ruce svírala svazek vytrhaných pampelišek. Složila jsem hlavu do dlaní a slyšela jsem, jak se ke mně vrací po štěrkové cestičce.

„Ach, Scarlet,“ zašeptala a věnovala mi prázdný pohled. „Jsem si jistá, že se ti na té škole bude dařit. Samozřejmě se mi bude strašně stýskat, ale *ty* to sama zvládneš.“

Ani si nevšimla, že se přerekla.

Myslím si, že to *nikdy* nebudu zvládat sama.

Kapitola druhá

Následující den byl slunečný, bylo ale takové horko a opar, že se jen těžko dalo uvěřit tomu, že se léto chýlí ke konci. Ležela jsem na zádech na kamenném okraji rybníčku, četla si opotřebovaný výtisk Jany Eyerové a snažila se nemyslet na svůj osud ve Vraniboru, který se kvapem blížil.

Občas jsem se podívala do vody, jen abych zahlédla svůj zeleně zbarvený odraz, jak na mě zírá zpátky. Skoro to stačilo k tomu, abych mohla předstírat, že je tam Scarlet se mnou.

Skoro.

„Ivy!“ ozval se tetin hlas od zadních dveří.

Posadila jsem se tak rychle, že jsem málem upustila knihu do rybníčku.

„Ivy!“ zavolala znovu, přestože jsem se dívala přímo na ni. Bledýma rukama si mnula okraje zástěry.

„Co?“ odpověděla jsem.

„Máš tady... návštěvu. Je to učitelka ze školy.“

Tak brzo? Na tohle jsem teď nebyla připravená. Ale to možná nebudu nikdy. Obezřetně jsem se vrátila k domu a po cestě se mi kroutily snad i palce u nohou.

„Je to dáma,“ dodala předtím, než mě jemně popostrčila do kuchyně.

Ta *dáma* byla vysoká a hubená a měla na sobě dlouhé šaty, které vypadaly o několik čísel větší, než byla její velikost. Byly černé a pyšnily se kapsou vedle kapsy. Tvář měla ostrou a špičatou a hnědé vlasy pevně spjaté do drdolu, díky němuž vypadala, jako by měla na hlavě řadu kolíčků, které jí natahovaly kůži na obličej. Nebyl to zrovna příjemný pohled, zvláště když si mě přeměřovala s výrazem někoho, kdo právě rozkoušl shnilou vosu.

„Ivy Greyová?“ zeptala se.

„Ano?“ odpověděla jsem jako opářená.

„Ano, *slečno*. Chápu dobře, že jste od nás obdržela dopis?“

„Ano, *slečno*,“ přitakala jsem opatrně a sledovala, jak obchází okolo kuchyňského stolu. Přejela po něm prstem a ten si pak nevybíravě prohlédla.

„Dobře. Pak mě tedy doprovodíte do školy.“

Zamrkala jsem. „Hned teď?“

Žena stáhla obočí a přeložila si kostnaté ruce na prsou. „Ano, hned teď. Právě začíná semestr. A proto byste měla být ve škole.“

Otočila jsem se a zahlédla za sebou stát tetu s vyvalenýma očima.

„Teto Phoebe?“ obrátila jsem se na ni a věnovala jí prosebný pohled.

„Omluvte nás na chvíli,“ řekla učitelce a jemně mě zatáhla zpátky do předsíně. „Ach, má drahá,“ zašeptala, „zdá se přísná, ale je to vážně dobrá škola a nejspíš budou poněkud...“

„Ale teto Phoebe...“ zamumlala jsem. „M-myslela jsem, že budu mít víc času.“ Popravdě jsem měla i trochu strach nechat tam tetu samotnou. „A co bude s tebou?“ zeptala jsem se.

Teta se nepřítomně usmála. „Já to nějak zvládnu.“

Ohlédla jsem se skrz dveře na tu hroznou špičatou ženu, která poklepávala nohou a upírala na mě přimhouřené oči.

„Nemám na to celý den,“ prohlásila povýšeně. „Zajděte si pro věci.“ Mávla směrem ke schodům a v kapsách jí při tom pohybu zacinkalo.

Scarlet by jí na tu poklepávající nohu dupla. Ale já – no, já udělala, co mi řekla.

Rozechvěle jsem vyšla po schodech nahoru. Všechno na té příšerné ženě v kuchyni mě znervózňovalo.

Můj pokoj se nacházel hned u schodů za malými dveřmi, které byly postavené pro někoho mnohem menšího, než jsem byla já. Měl nízký strop s trámy a jedno pokřivené okno. Když jsem se k tetě Phoebe nastěhovala, nejdřív jsem si připadala osaměle. Bylo zřejmé, že tam už není žádné místo pro mé dvojče. Postupem času jsem se tam ale cítila jako doma a mrzelo mě, že musím odejít.

Sáhla jsem pod postel a vytáhla svou modrou cestovní tašku. Naplnila jsem ji svými věcmi – hřebenem, kosmetikou, kovovými sponkami do vlasů, psacími potřebami a inkoustem, nějakými knihami a půlkou šňůrky s drobnými perlami, kterou jsem zdědila po naší matce Emmeline. Umřela hned po tom, co jsme se se Scarlet narodily, takže jsem ji nikdy nepoznala. Možná že kdyby tu byla a mohla se o nás postarat, Scarlet by byla ještě naživu.

Oblékla jsem se do spodního prádla a svých nejlepších šatů – všechno silně vonělo levandulí ze zásuvek tety Phoebe –, i když jsem věděla, že ve Vraniboru budu muset nosit uniformu. Sbalila jsem si oblečení na balet, krémový trikot a sukni, a taky svůj černý úbor. Měkké růžové boty jsem zabalila do krepového papíru. Byly skoro nové a já se modlila, aby vydržely alespoň několik měsíců.

Sbalit celý svůj život mi zabralo jen chvíli.

Najednou ten malý pokojíček vypadal hole a smutně. Zatímco jsem si zavazovala kožené boty, zírala

jsem na prkna na podlaze a snažila samu sebe přesvědčit, že všechno bude v pořádku.

Budeš v pohodě. Není se čeho bát. Je to jen škola.

Zavřela jsem oči a roztřeseně se zhluboka nadechla. Pak jsem se s taškou šouravě vydala dolů po schodech.

„Jsi připravená na cestu?“ zeptala se teta Phoebe. „Jsem si jistá, že paní... tedy slečna, promiňte, jak jste říkala, že se jmenujete?“

„Slečna Lišková,“ odsekla žena.

„J-jsem si jistá, že se o tebe slečna Lišková postará,“ řekla teta Phoebe, aniž k ní zvedla oči. Konejšivě mi položila ruku na rameno. „Brzy se uvidíme, Ivy, drahá,“ dodala a políbila mě na čelo.

„To doufám,“ řekla jsem a podařilo se mi usmát. „Budu ti psát.“

Slečna Lišková nyní poklepávala nohou ještě rychleji. „Nemáme čas na zdvořilosti. Čeká na nás řidič.“

Oklepala jsem se, sevřela svou tašku pevněji a pak jsem následovala slečnu Liškovou do předsíně, kde mě oslepila jasná sluneční záře.

„Sbohem, drahoušku,“ řekla teta.

„Sbohem,“ opáčila jsem. A než jsem se nadála, byla jsem vmáčknuta na zadní sedadlo draze vypadajícího auta. Do nosu mě okamžitě udeřila vůně kožených sedaček a kouře z řidičova doutníku.

„Narovnejte se,“ vyštěkla slečna Lišková a nastoupila dopředu.

„Co prosím, slečno?“

Otočila se na mě a přeměřila si mě, jako bych byla nemocná ovce. „Narovnejte se, když sedíte v mém vozidle. A laskavě se nedotýkejte sedadel.“

Složila jsem si ruce do klína a zeptala jsem se: „Jak dlouho bude trvat, než –“

„Ticho!“ přerušila mě. „Ze všeho toho nesmyslného tlachání mě bude bolet hlava.“

Naskočil motor, opřela jsem se a pokusila se zhluboka dýchat, ale výpary mě nutily ke kašli. Slečna Lišková hlasitě zamlaskala.

Z řidiče jsem zahlédla jen tvídovou čepici a šedivé vlasy na zátylku. Nic neřekl, jen pokýval hlavou a vyrazil na cestu.

Vyhlédla jsem ze zadního okénka a uviděla tetu Phoebe na zápraží. Smutně mi zamávala. Sledovala jsem, jak se zmenšuje a postupně mizí ve slunečním světle proudícím skrze stromy.

Otočila jsem se dopředu a zachytila ve zpětném zrcátku odraz svých očí. Leskly se slzami.

Kapitola třetí

Auto se proplétalo klikatými venkovskými cestičkami. Slečna Lišková seděla na předním sedadle rovně jako prkno a ani nemrkla, když auto vjelo do nějaké z děr na silnici. Já se vzadu ošívala a přemýšlela nad tím, proč se rozhodla sedět vepředu s řidičem.

Několikrát se na mě otočila a já se pokusila uhnout jejím očím. Nakonec svůj rozzlobený pohled obrátila na ubíhající krajinu a nechala mě vrátit se do mého vlastního světa.

Problém byl v tom, že můj svět se točil okolo Scarlet. Všechno, co jsme ve známé krajině míjeli, mi ji připomínalo. Jak vždycky skákala přes ty dřevěné přeazy

v plotech, zatímco já přes ně opatrně přehazovala nohy. Jak měla ve zvyku trhat z keřů zelené lístky a drtit je na malé kousky. Jak se usmívala na modrou oblohu a ukazovala mi obrazce v mracích, které viděla jen ona.

Nejhorší bylo, když jsem si všimla dvou dívek, možná sester, které si spolu hrály v zahradě. Cítila jsem, jak mnou prolétávají vzpomínky, a nemohla jsem je zastavit, ač jsem se snažila sebevíc. Ten den, kdy Scarlet odešla na tu školu...

Stály jsme na trávníku, obě s úplně stejným kufrem; Scarlet ve své uniformě a já v obyčejných růžových šatech.

Otec nás chtěl poslat pryč. „Je čas, abyste se začaly vzdělávat,“ oznámil nám. „Aby se z vás staly spořádané mladé dámy,“ dodal. Ale Scarlet získala místo na škole, zatímco já ne. Takže ji posílali do Vraniboru a mě k tetě Phoebe. Otec nám zamával na rozloučenou se sklenkou whisky v ruce. Naše nevlastní matka byla v zástěře a s úšklebkem nás odbyla, aniž nám věnovala delší pohled, zatímco obskakovala své syny, naše nevlastní bratry.

Teta Phoebe byla možná lepší alternativou našich rodičů, ale taky byla zvláštní a roztržitá. Člověk nikdy nevěděl, na co právě myslí.

Na co myslela Scarlet na tom trávníku s kufrem v ruce, to jsem věděla. Přála si, abychom

na tu školu šly obě, aby tam nemusela jít sama. Víím, že na to myslela, protože jsem myslela na to samé. Rozbrečela jsem se. Hlasitým, dětským pláčem plným vzlyků.

Scarlet mě vzala za ruku. „Neboj se, Ivy,“ pro- nesla statečně. „Budu ti psát každý týden. A ty mi budeš taky psát. A až dokončím školu, tak pro tebe přijedu, společně utečeme a stanou se z nás krásné herečky nebo primabaleríny, jen budeme ještě slavnější, protože jsme dvojčata. A budeme moci odjet do Ameriky a celý svět se s námi bude chtít kamarádit.“

To mě rozbrečelo ještě víc. Protože to bylo směš- né a protože jsem si uvědomila, že přesně tyhle blbosti, se kterými Scarlet vždycky přišla, mi bu- dou chybět. Ale taky proto, že jsme obě věděly, že já nikdy nebudu slavná a všemi milovaná.

Takový osud mohl čekat jen na Scarlet.

Utřela jsem si slzu a tiše vytáhla nohy na sedadlo, čímž jsem riskovala další nesouhlasné mlaskání od slečny Liškové. Ale ta si ničeho nevšimla, a tak jsem tam zůstala schoulená a probírala se svými vzpomín- kami.

Scarlet si stavěla polštářovou pevnost, která chrá- nila její panenky před vikingskými hordami. (Ty jsem hrála já. Moc velká horda jsem nebyla.)

Scarlet poschovávala kraslice po zahradě našeho domu a nechala mě je hledat podle nápodě a hádanek. (Naši nevlastní bratři se vajíčka vždycky snažili rozbít.)

Scarlet si stokrát pročesala vlasy, než mi dovolila je zaplést.

Scarlet se skláněla nad svým deníkem, něco do něj čmárala a vystrkovala u toho špičku jazyka ven z pusy.

Moje sestra si do deníku psala často. Každá malá událost musela být převedena na papír. Já v tom neviděla smysl, ale ona vždycky říkala, že kdyby si nezapísala všechno, co se stalo, navždy by to zmizelo. Nikdo by si to nepamatoval.

Tvrdila jsem jí, že já bych si to pamatovala, ale ona se jen zasmála a nevěnovala mi pozornost.

Nervózně jsem se nimrala v prošívání sedačky. Scarlet by se v takové situaci určitě nebála. Vzala by to s nadhledem a zeptala se na všechny otázky, na které jsem chtěla mít odpovědi. Ale Ivy Greyová se nikdy na nic neptala. Alespoň ne na nic složitého. Vždycky jsem udělala, co se mi řeklo.

„Nechte toho, mladá dámo,“ zasyčela slečna Lišková. „A sedněte si pořádně!“

Zvedla jsem oči, ale ona už se odvrátila.

Scarlet by jí odpověděla. Scarlet by do sedadel nohama bubnovala. Scarlet by vytrhala každou nitku toho zpropadeného prošívání.

Já udělala, co se mi řeklo.

*

Silnice se brzy rozšířila a na obzoru se objevilo více domů. Zahlédla jsem tmavovlasého muže, jak okopává zahrádku a utírá si kapesníkem pot z čela. Jeho vousy a ostré rysy mi připomněly otce a pocítila jsem bodnutí viny – nepromluvila jsem s ním už několik měsíců. Předpokládala jsem, že pracuje v Londýně. Ekonomika se stále vzpamatovávala z krize a kvůli tomu si bral tolik přesčasů, kolik jen mohl.

Ne že bych měla ke svému otci blízko. Když jsme byly se Scarlet menší, byl to vznětlivý muž, který pořád křičel. Ale jakmile se objevila naše nevlastní matka, změnil se. Scarlet se ulevilo, byla vděčná za ten klid, hádky jí nechyběly. Nikdy nedokázala pochopit, proč jsem upřednostňovala toho muže, který na nás křičel, oproti tomu, který trávil dlouhé hodiny o samotě s nepřítomným výrazem ve tváři.

Naše nevlastní matka velmi brzy došla k závěru, že její tři vlastní synové, zrození k rozmazlování, jí stačí, a tak nemá čas starat se ještě i o nás. Tehdy otci navrhla, aby nás poslal na internátní školu.

Kéž by nás tak neposlal pryč. Kéž bychom tak zůstaly spolu.

Kéž by...

Auto proklouzlo obrovskou dvojitou bránou. Vedle ní na vrších sloupů trůnily kamenné vrány zachycené

v letu s široce roztaženými křídly a drápy chňapajícími do vzduchu.

Ke škole se alejí stromů vinula dlouhá příjezdová cesta, z níž bylo v dálce vidět něco, co mohlo být třpytivým jezerem. Zastavili jsme. Slyšela jsem boty řidiče, jak dopadly na šterk, když vystoupil.

„Dávejte pozor, kam šlapete, slečno,“ řekl a podržel mi dveře.

Usmála jsem se na něj, jak nejlépe jsem dovedla, a vylezla ven.

Přede mnou se tyčila obrovská, impozantní budova Vraniborské školy. Jasně zelené stromy, které lemovaly příjezdovou cestu, jako by se ve stínu té stavby ztrácely. Zdi byly z kamene a jejich nejvyšší části byly zčernalé od kouře komínu. Tmavé sloupy přede mnou se táhly k obloze a rozlehlou břidlicovou střechu rámovalo cimbuří.

Vypadalo to jako hrad. Nebo vězení.

Stálo mě všechny síly, abych se neotočila a neutekla po příjezdové cestě pryč. Samozřejmě, i kdybych to udělala, nejspíš by mě chytili a potrestali.

Nad hlavou mi prolétávaly vrány a jejich hlasité krákaní se mísilo se vzdálenými výkřiky dívek hrajících pozemní hokej.

„Nestůjte tu s otevřenou pusou,“ řekla slečna Lišková, která se na mě dívala, jako by našla na podrážce slimáka. „Pojďte se mnou, pokud tedy nemáte na práci něco lepšího.“

„Ano, slečno... Ne, slečno.“

Odvrátila se a zamumlala něco, co jsem neslyšela.

Následovala jsem klapot jejích podpatků a cinkot obsahu jejích kapes do schodů ke vstupním dveřím. Vrata byla obrovská a navzdory tomu, že byla starodávná, se po zatlačení otevřela bez sebemenšího zavrzání.

Uvnitř se rozprostírala místnost s vysokým stropem a ochozem, který se táhl po celé její délce. Bylo to tam cítit leštěnkou na podlahy.

Uprostřed stál dubový psací stůl a za ním poněkud ztraceně vyhlížející recepční. Přebírala papíry a působila dojemem, že to dělá, jen aby vypadala více zaneprázdňená, než ve skutečnosti byla.

Slečna Lišková ke stolu přistoupila a oběma rukama se o něj opřela.

„Dobré odpoledne, slečno,“ promluvila tiše sekretářka, když na ni dopadl stín slečny Liškové.

„Jak pro koho,“ opáčila slečna Lišková nepřátelsky. „Mám tu s sebou dítě. Scarlet Greyovou.“ Už jsem se nadechovala, abych ji opravila, ale ona mě lhostejně odmávla a pokračovala. „Od zítřka začne chodit na vyučování. Zaveďte ji, prosím, do evidence.“

Slečna Lišková musela být jediným člověkem na zemi, který dokázal pronést slovo „prosím“ takovým tónem, že znělo spíš jako „okamžitě“.

„M-mám ji doprovodit k jejímu pokoji, madam?“ zeptala se sekretářka.

Slečna Lišková zamrkala. „Ne, vezmu ji k sobě do kanceláře, abych ji... do všeho zasvětila. A abych ji zapala.“

Odkráčela směrem k chodbě a já spěchala za ní. Dovolila jsem si ohlédnout se na sekretářku, která na mě zírala s vyvalenýma očima.

Prošli jsme okolo řady dveří, každé s malým okénkem, které odhalovalo třídu uvnitř. Dívky tam seděly v řadách a vypadaly vážně a mlčenlivě. Byla jsem zvyklá na ticho, ale tady bylo ve vzduchu cítit něco... špatného. Jako by všude bylo ticho až příliš.

Jediné zvuky byly ty našich kroků a všudypřítomného cinkotu kapes slečny Liškové. Když jsme došly k její pracovně, vytáhla z jedné z nich stříbrný klíč a odemkla.

Místnost byla spoře osvětlená a voněla starými knihami. Stál v ní osamocený stůl s několika židlemi s vysokými opěradly a pár vysokých polic. Na tom mi nepřišlo nic zvláštního, ale to ještě nebylo všechno.

Stěny pokrývali *psi*.

Velcí psi, malí psi, podivní exotičtí psi – jejich sépiové obličejy bez výrazu shlížely dolů z vybledlých fotografií, každý měl vlastní hnědý rámeček. V jednom rohu pokoje stál ve vitríně vycpaný bígl. Svěšené uši a skvrnitá srst mu ještě přidávaly na depresivním pohledu, který bíglové mívají už zaživa.

Ale nejbizarnější pohled byl na jezevčíka, který byl natažený před malým oknem vzadu pracovny. Vypadalo to, že se používá jako zábrana proti průvanu.

Zvláštní, pomyslela jsem si, že by někdo se jménem Lišková měl takhle rád psy.

„Vycpaní psi, slečno?“ přemýšlela jsem nahlas.

„Nemůžu je vystát. Ráda je vidím mrtvé,“ odpověděla slečna Lišková.

Ukázala prstem na nejbližší židli a mně nakonec došlo, že si mám sednout.

„Takže, Scarlet...“

„Ivy,“ opravila jsem ji bezděčně.

Postávala nade mnou jako rozbouřený černý mrak. „Myslím, že jste to špatně pochopila, slečno Greyová. Copak jste nečetla můj dopis?“

Její dopis? „J-já myslela, že přišel od ředitele.“

Zavrtěla hlavou. „Pan ředitel Bartoloměj si vzal dovolenou, já jsem v jeho nepřítomnosti pověřena vedením. Teď mi odpovězte. Četla jste ten dopis?“

„Ano. Psalo se tam, že se pro mě na škole uvolnilo místo... místo mé sestry.“

Slečna Lišková mě obešla a posadila se do kožené židle u svého stolu. „Přesně tak. Nahradíte ji.“

Něco na způsobu, jakým to řekla, mě zarazilo. „Jak to myslíte, že ji nahradím, slečno?“

„Myslím to tak, jak to říkám,“ řekla. „Nahradíte ji. Stanete se jí.“

Kapitola čtvrtá

Zalapala jsem po dechu. „Ne,“ zašeptala jsem. „Co tím –“

„Ticho!“ zakřičela a udeřila pěstí do stolu, jako by to bylo soudcovské kladívko. „Místo Scarlet je potřeba zaplnit a šťastnou náhodou máme někoho, kdo se toho může ujmout. Nenechám pošpinit dobré jméno Vraniborské školy nějakými nešťastnými událostmi. Tu absenci před létem jsme zdůvodnili chřipkou, ze které jste se, Scarlet,“ ostře se na mě podívala, „plně zotavila.“

Cítila jsem se ztracená, jako by se o mě pokoušely mdloby a celá místnost se se mnou točila. Možná

že to celé byla noční můra a ve skutečnosti jsem byla uvězněná v trýznivém spánku u tety doma.

„Ale...“ protestovala jsem. „Já jsem nebyla přijatá na stipendium! Přijímací zkouškou prošla jen Scarlet.“ Za to jsem si nikdy neodpustila. Byla jsem tehdy před zkouškou vzhůru celou noc a trápila se tím, že jsem se určitě dostatečně neučila.

„To není podstatné, dítě. Poplatky už jsou zaplacené. V zájmu vyššího dobra nastoupíte na místo své sestry. Odteď *jste Scarlet*. Ivy možná zkouškou neprošla, ale vy ano.“

Chtěla jsem na ni zakřičet, ale trásly se mi rty a dýchala jsem mělce a přerývavě. „P-prosím, proč tohle musím podstupovat?“

Zvedla prst s dlouhým špičatým nehtem, aby mě umlčela.

„To se vás netýká. Jsou to záležitosti dospělých a ty budeme řešit, jak uznáme za vhodné. Nechcete tím přece obtěžovat ostatní studentky, že ne?“ Opřela se na židli a odvrátila ode mě pohled.

„V-ví o tom můj otec, slečno?“ Pokud nikdo na škole nic netušil, doufala jsem, že je šance, že byl můj otec taky oklamán.

Ale moje naděje se rozplynula, když odpověděla: „Samozřejmě že ví. Máme jeho svolení. *On* chápe, že je to to nejlepší řešení. Tak,“ pokračovala, „máme pro vás připravený pokoj. Snídaně začíná o půl osmé.“ Poklepávala svým plnicím perem o stůl a dál mluvila

monotónním hlasem, jako by předčítala z neviditelné tabule. „Vyučování začíná v devět.“ *Ťuk.* „Vychovatelka sídlí na konci chodby.“ *Ťuk.* „Žádné potulování po chodbách.“ *Ťuk ťuk.* „Večerka je v devět hodin...“

Měla jsem poslouchat pravidla, ale nemohla jsem si pomoci a pohled mi sklouzl k předmětům na stole slečny Liškové – lampa, telefon, kalamář, těžítko ze slonoviny, šeková knížka, malá zlatá krabička na prášky a – to snad ne – vycpaná čivava s tlamou plnou propisek.

„Dávejte pozor, mladá dámo!“

Zvedla jsem k ní pohled. „Ano, slečno Lišková,“ odvětila jsem.

Slečna Lišková mi věnovala podrážděný povzdech. „Tady, vezměte si tohle...“ Podala mi mapu a školní řád. „Pamatujte, odted jste Scarlet. Ivy už dál neexistuje.“

Rychle se zvedla ze židle a posunkem mi naznačila, že ji mám následovat.

Je to vážně něco, když je vám sděleno, že už dál neexistujete. Chvíli mi trvalo, než jsem se dokázala postavit na nohy, tak moc se mi tráslý.

Cítila jsem se jako jeden ze psů na zdi slečny Liškové. Když jsem vycházela z kanceláře a snažila se nechat Ivy Greyovou za sebou, jejich skelné pohledy se mi vpalovaly do zad.

Následovala jsem slečnu Liškovou několika chodbami a pak po temném, úzkém schodišti do prvního patra.